

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja L. H. d.o.o., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š., Z., koju zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica iz Z., radi šutnje uprave u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 26. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/753, urbroj: 401-01/14-20-1 od 10. srpnja 2020.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, povodom žalbe zainteresirane osobe, nalaže se trgovačkom društvu L. H. d.o.o., ovdje tužitelju, da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama zainteresirane osobe od 15. svibnja 2020. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu u kojoj, u bitnom, ističe da je tuženik, na ispravno utvrđeno činjenično stanje, pogrešno primijenio mjerodavno pravo, i to članak 5. stavak 1. točku 2. u vezi članka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI). Sadržajno citira navedenu zakonsku odredbu, zaključujući kako tužitelj nije niti jedno od javnopravnih tijela koja spominje ta odredba, nije pravna osoba čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, ne obavlja javnu službu, ne financira se iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno iz javnih sredstava te nije trgovačko društvo u kojem Republika Hrvatska i jedinice lokalne i

područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo. Iz izvatka iz sudskog registra za tužitelja vidljivo je da je tužitelj u vlasništvu dva društva, i to HEP d.d., koji je vlasnik ukupno 84,18% temeljnog kapitala tužitelja i P. d.o.o., koji je vlasnik ukupno 15,82% temeljnog kapitala tužitelja, iz čega slijedi da tužitelj nije u većinskom vlasništvu Republike Hrvatske, već je u većinskom vlasništvu navedenih društava. Ukazuje da niti jedna odredba ZPPI-a ne propisuje pravnu presumpciju koju tuženik navodi u svom rješenju, a prema kojoj za trgovačka društva osnovana posredstvom pravne osobe koja je nesporno tijelo javne vlasti vrijedi presumpcija da i sama predstavljaju tijelo javne vlasti, te je u tom dijelu rješenje potpuno nejasno i nezakonito. Dodatno u prilog tužiteljevoj tvrdnji da nije tijelo javne vlasti u smislu ZPPI-a ide i okolnost da je tužitelj trgovačko društvo koje je osnovano radi stjecanja dobiti, bavi se komercijalnom djelatnosti te je izuzet od primjene Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj: 120/16.-dalje: ZJN). Upire na EU Direktive 2003/98/EZ od 17. studenog 2003. i 2013/37/EU od 26. lipnja 2013., s kojima je usklađen ZPPI, a kojima se definira pojam tijela javne vlasti na način da u takva tijela spada pravna osoba koja obavlja djelatnost koja nema komercijalni ili industrijski karakter. Nastavno tužitelj ističe da se trenutno, za vrijeme dok se gradi UPP Terminal, financira iz bespovratnih EU sredstava, a nakon dovršetka gradnje istog, tužitelj će svoje prihode ostvarivati od komercijalne djelatnosti – davanja u zakup kapaciteta UPP Terminala. Dodaje da je njegova osnovna djelatnost upravljanje terminalom za UPP te se komercijalni značaj njegovog poslovanja ogleda u činjenici da isti uslugom i cijenom mora konkurirati ostalim terminalima u regiji, pri čemu, u prilog tvrdnji da se bavi komercijalnom djelatnošću, iznosi podatke s tim u vezi. Poziva se i na mišljenja Ministarstva gospodarstva, poduzetništva i obrta Republike Hrvatske od 19. srpnja 2012., 17. studenog 2016. i 16. ožujka 2018., prema kojima se ne bi trebao smatrati tijelom javne vlasti u smislu odredaba ZPPI-a obzirom da obavlja djelatnost industrijskog i trgovačkog karaktera. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi rješenje u cijelosti te odbije žalbu zainteresirane osobe, podredno, poništi rješenje u cijelosti te vrati predmet tuženiku na ponovni postupak i obveže ga da mu naknadi trošak spora.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. Sadržajno citira odredbu članka 5. stavka 1. točke 2. ZPPI-a, zaključujući da većinski udio u vlasništvu tužitelja ima trgovačko društvo HEP d.d. (84,18%), koje je u isključivom državnom vlasništvu, a trgovačka društva osnovana posredstvom pravne osobe koja je nesporno tijelo javne vlasti i sama predstavljaju tijelo javne vlasti. Tuženik dodaje kako iz navedenih udjela nesumnjivo proizlazi da Republika Hrvatska ima većinski udio u vlasništvu tužitelja te je tužitelj tijelo javne vlasti iz članka 5. stavka 1. točke 2. ZPPI-a, s tim da bi svako drukčije tumačenje bilo suprotno smislu i svrsi toga Zakona jer bi navedeno značilo da bi primjerice Hrvatska elektroprivreda d.d. (kao tijelo javne vlasti) mogla osnovati druga društva te na ista prenijeti svoju djelatnost (a koja po stavu tužitelja ne bi predstavljala tijela javne vlasti). Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbu tužitelja i potvrditi osporeno rješenje.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, upire na članak 2. stavak 1. točku 1. Direktive 2003/98/EZ od 17. studenog 2003. i Direktivu 2013/37/EU od 26. lipnja 2013., zaključujući da tužitelj pogrešno tumači članak 5. stavak 1. točku 2. ZPPI-a. Smatra nejasnim i pozivanje tužitelja na ZJN, koji propis se ne primjenjuje na ostvarivanje prava na pristup zatraženim informacijama. Zainteresirana osoba potražuje trošak sastava odgovora na tužbu te

očitovanja za prijedlog za prekidom postupka prema Tar.br. 23. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u iznosu od 2.500,00 kn.

Tijekom predmetnog upravnog spora tužitelj je, u svrhu utvrđivanja činjenica iznesenih u tužbi, ovom Sudu dostavio očitovanje Ministarstva financija Republike Hrvatske od 25. srpnja 2019. i očitovanje Državnog odvjetništva Republike Hrvatske od 20. svibnja 2019. godine.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se očitovao na odgovor tuženika podneskom od 18. rujna 2020., kojim u cijelosti ostaje kod tužbenih navoda i predlaže donošenje odluke kao u tužbi.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je H. Š., ovdje zainteresirana osoba, podnio tuženiku žalbu u kojoj navodi da tužitelj nije u zakonom propisanom roku odlučio o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od 15. svibnja 2020. Tuženik je, povodom navedene žalbe, postupio sukladno odredbi članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), te je zatražio obavijest o razlozima zbog kojih zahtjev nije riješen, a na koji je tužitelj odgovorio tvrdnjom da nije tijelo javne vlasti u smislu ZPPI-a, nakon čega je tuženik donio ovdje osporeno rješenje, protiv kojeg je tužitelj pokrenuo upravni spor.

Ovaj Sud u cijelosti prihvaća shvaćanje tuženika izraženo u obrazloženju osporenog rješenja, prema kojem je tužitelj tijelo javne vlasti u smislu odredbe članka 5. točke 2. ZPPI-a, prema kojoj su tijela javne vlasti, u smislu ovoga Zakona, tijela državne upravne, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

U postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja tuženik je utvrdio, a što se tužbom niti ne osporava, da je tužitelj u većinskom vlasništvu trgovačkog društva HEP d.d., i to u dijelu od 84,18%, koje je u isključivom vlasništvu Republike Hrvatske, slijedom čega je, i po ocjeni ovoga Suda, tuženik ispravno zaključio da se tužitelj smatra tijelom javne vlasti kakvo ima u vidu odredba članka 5. točke 2. ZPPI-a.

S obzirom na navedeno, a imajući u vidu da tužitelj nije u roku od 15 dana od dana podnošenja urednog zahtjeva, odlučio o zahtjevu zainteresirane osobe, kako je to propisano odredbom članka 20. stavka 1. ZPPI-a, to je pravilno tuženik, temeljem odredbe članka 25. stavka 7. ZPPI-a, osporenim rješenjem naložio tužitelju da riješi zahtjev zainteresirane osobe za pristup zatraženim informacijama. Pritom je tuženik pravilno naglasio da se tužitelju time ne nalaže da zainteresiranoj osobi omogući pristup traženoj informaciji, odnosno da se ne prejudicira ishod postupka rješavanja zahtjeva za pristup informacijama, već se nalaže da tužitelj riješi predmetni zahtjev sukladno relevantnim odredbama ZPPI-a.

Radi navedenog, Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dato, ocijeniti nezakonitim.

Na kraju, Sud nalazi neosnovanim i zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova ovog upravnog spora, jer zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ne navodi ništa izvan navoda tuženika što bi bilo relevantno za rješavanje ovog spora pa, sukladno odredbi članka 79. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, traženi trošak nije opravdan.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 26. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.